povinnosti zákonem mu uložené, a může podnik za účelem tohoto dozoru kdykoli dáti prohlédnouti, zejména jest oprávněna svými vyslanými orgány dáti podniky prohlédnouti, aby se zjistila pojistná povinnost.

Z toho se podává, že nebyla vyloučena možnost ústavu revisí podniku kdykoli vykonanou zjistiti, že podléhá úrazovému pojištění a že se tak mohlo státi dříve než koncem roku 1926, aspoň v takové době, aby se zabránilo tříletému promlčení. Z výkladů těchto plyne neopodstatněnost námitky, že peřdpis 3. odstavce § 46 zák. čl. XIX/1907 slušelo by obmeziti jen na případy normálního postupu, kdy podnikatel včas svůj podnik přihlásil k pojištění, a ústav opominul ve lhůtě tříleté příspěvky vyměřiti.

Tím padají i další vývody stížnosti, přimykající se k tomuto omylnému předpokladu.

Stížnost dochází pak ke konci svých vývodů k závěru, že ustanovení § 10 vlád. nařízení, č. 199/22 Sb. z. a n., které prý přineslo do posavadního stavu zákonodárství podstatnou změnu v ten rozum, že také výměry příspěvků úrazových shodně s výměry příspěvků nemocenských nabyly povahy deklaratorní, nutno uvésti v souhlas se strukturou promlčení upraveného v 3. odstavci, § 46 zák., čl. XIX/1907. Věta druhá tohoto odstavce, pojednávající o promlčení nevyměřených příspěvků úrazových, sice nebyla zrušena, stala se však prý mlčky derogovanou a bezpředmětnou. Proto platí prý pro promlčení úrazových příspěvků, nevyměřených formálním výměrem promlčecí lhůta 5letá podle analogie veřejných daní (§ 45 zák. čl. XI z r. 1909, § 37 zák. čl.LIII/1912) pro budoucnost 4letá podle § 277 zák. č. 76/1927.

Názoru tomu nelze přisvědčiti.

Bylo již shora dolíčeno, že ani vládní nařízení č. 199/1922, ani č. 200/1922 Sb. z. a n. nezměnilo ničeho na předpisu § 46 zák. čl. XIX. a z r. 1907 o promlčení úrazových příspěvků. Podává se to zřejmě z § 11 nařízení vládního č. 199/1922 Sb. z. a n., který zabývá se speciálně novelisací § 46 zák. čl. XIX/1907, ponechává však ustanovení 3. odstavce, § 46, zák. čl. XIX/1907 nezměněně v platnosti. Tak také vyslovil již Nejvyšší správní soud v nálezech Boh. A 6561/27 a 6853/27 shora citovaných. Za tohoto stavu zákonodárství nelze se zabývati úvahami, zda ponechání předpisu o promlčení nevyměřených příspěvků odpovídá povaze instituce promlčení, a odpadá ovšem také úvaha o možnosti analogie promlčecí lhůty 5leté pro veřejné daně.

Byla proto stížnost pod odst. II. zmíněná zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 9. května 1930, č. 7622/30.)

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní.

(Sděluje dr. J. Lašťovka.)

Nemocenské pojišťovny nejsou úřady správními.

Zákon čís. 221/1924 ani v citovaném § 239, ani na jiném místě nestanoví praeklusivní lhůty k podání stížnosti do výměrů pojišťovny na politický úřad I. stolice. Žalovaný úřad je názoru, že lhůtu tu stanoví § 6 zák. čl. XX z roku 1901. Názoru tomu nelze přisvědčiti. i když zákonný čl. XX/1901 podle svého nadpisu jedná »o zjednodušení správního řízení«, vychází z celé konstrukce zákona toho, zejména z doslovu §§ 2, 3, 5, 7—10 a z §§ 31 až 35 části páté o provedení zákona, že zákonodárce měl při tom na mysli jen řízení před vrchnostmi čili úřady správními ve vlastním slova smyslu. totiž úřady státními a orgány samosprávy teritoriální, a že tudíž oněch předpisů použíti jest jen tehdy, když jde

nejen o správní věc, nýbrž o správní věc před takovouto vrchností, před takovýmto úřadem správním. Mezi tyto úřady správní nelze čítati nemocenské pojišťovny. Nemocenské pojišťovny podle zákona číslo 221/1924 — podobně jako nemocenské pokladny zákona čís. 33 ř. z. z r. 1888 a zák. čl. XIX z roku 1907 nejsou ani státními úřady ani teritoriálními svazy práva veřejného, nýbrž zájmovými sdruženími pojištěných a jich služobdárců, jež pod záštitou a kontrolou státní obstarávají úkoly, spadající v obor veřejné správy (arg. §§ 2, 23, 31 a násl., 59, 64 a j.).

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 31. května 1930, č. 12.211/28.)

K pojmu lesního zaměstnance podle § 25, odst. 1 zák. č. 221/1924.

Lesní úřad v E. jménem majitele lesního hospodářství J. K. odhlásil dne 26. června 1927 dělnictvo zaměstnané při povoznictví, parní pile a ruční cihelně jmenovaného majitele od okresní nemocenské pojišťovny v H. T. a přihlásil je zároveň u zemědělské okresní nemocenské pojišťovny v S., expositury v H. T. Okresní nemocenská pojišťovna v H. T. výměry z 30. června 1927 nevzala na vědomí odhlášky 16 zaměstnanců povoznictví, 3 zaměstnanců ruční cihelny a 14 zaměstnanců pily a sdělila, že za ně bude nadále předpisovati pojistné, poněvadž je k jejich pojištění výlučně příslušna. Výměrem ze dne 21. září 1927, č. 28.139, vyhověla okresní správa politická v H. T. námitkám zaměstnavatelovým a rozhodla, že všichni zmínění zaměstnanci podléhají pojišťovací povinnosti u zemědělské pojišťovny, ježto pracují vesměs u lesního podniku a pro účely lesního hospodářství, při čemž nezáleží na tom, že někteří z nich vykonávají práce, spadající jinak v obor určitých živností, aniž na tom, že snad některý dílčí podnik (na př. cihelna) řečeného lesního podniku někdy výjimečně pracuje i pro někoho jiného, než pro zmíněné lesní hospodářství tím, že dodal na př. cihly potřebné pro stavbu české státní školy v E. Naříkaným rozhodnutím zemská správa politická v Praze nevyhověla odvolání okresní nemocenské pojišťovny v H. T. a potvrdila výměr okresní správy politické z jeho důvodů, k nimž dodala, že pojištěncem lesním je ten, jenž koná práce nebo služby v podniku lesním, měřítko pro zodpovědění otázky, zdali pojištěnec je zaměstnán v podniku lesním čili nic, že nenáleží hledati ve vnitřním obsahu konané práce, anebo v tom, zdali výsledek její se objevuje v podniku lesním, nýbrž záleží na povaze podniku, směřují-li jen práce k zužitkování půdy, aneb k dosažení výsledků lesního hospodářství, jak tomu je v daném případě. Tomuto rozhodnutí vytýká stížnost nezákonnost. O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto: Jest mimo spor, že lesní povoznictví K-ovo výhradně sloužilo dopravě v jeho vlastních lesích získaného dřeva na dráhu nebo k pile, že tato jeho pila výhradně zpracovávala dříví z vlastních jeho lesů a že cihelna získává hlínu z vlastních jeho pozemků pro jeho vlastní potřebu, a že v roce 1926 dodala větší množství cihel na stavbu české státní školy v E. V četnické zprávě z 9. září 1927 bylo ještě hlášeno, že cihelna dodala v roce 1927 cihly na stavbu domku kontrolora lesního úřadu a že nemohlo býti zjištěno, že by jiným osobám, zejména stavitelům a zedníkům byly cihly dodávány. Na sporu je otázka, zdali zmínění zaměstnanci J. K. příslušejí jakožto pojištěnci zemědělští nebo lesní podle § 25 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221/24, pojištěním k zemědělské nemocenské pojišťovně. Stěžovatelka především odporuje názoru zaměstnavatelovu, že všecky tři závody, o které tu jde, jsou vedlejšími závody zemědělskými a lesními, poněvadž povoznictví dopravuje pouze vlastní dříví, pila zpracovává jenom vlastní surovinu a cihelna béře hlínu jen z vlastních ložisek zaměstnavatelových, a dovozuje, že okolnosti ty nejsou samy o sobě kriteria zaměstnání zemědělského nebo